Çocuk kalbine namaz sevgisini ekmek

Ahmet Bey: “Bir kısım kimseler çocukların camiye getirilmelerinden rahatsız oluyor. Çocuklarımızı camiye götürmeyip nereye götüreceğiz? Evimizden sonra götürebileceğimiz tek mekân camimiz değil mi? Amcalar beş yaşından küçük çocukların camiye getirilmelerine karşı çıkıyorlar. Gerçekten, bu konuda bir yaş sınırı var mıdır? Varsa nedir? Gerekçeleri nelerdir?”

Evlâtlarımız geleceğimizdir, dünyamızdır, ahiretimizdir, her şeyimizdir.
Onların terbiyesi yüz akımız, onların hatası hatamızdır.
Onların iyiliği iyiliğimiz, kötülüğü kötülüğümüzdür.
Çocuklarımızı elbette duâ çemberimize almalıyız.
Onlara duâ ve ibadeti öğretmeliyiz.
Onları duâ ve ibadet yaptığımız mekânlara götürmeliyiz.
Onlarla aramızda mutlaka muhtelif iletişim köprüleri kurmalıyız.

Peygamber Efendimiz (asm) o güzel çocuklarını, o güzel torunlarını, namaz kılmak için mescide gidişlerinde götürmekten hiç de kaçınmazdı.

Bir defasında mübarek omuzlarında kızı Zeynep varken namaz kıldırmak üzere öne geçmiş ve Zeynep’i omuzlarından indirmeden namaza durmuştu.

Zeynep omuzundan düşmesin diye secdeyi uzatmıştı.
Öyle ki, Ashab-ı Kiram vahiy geliyor zannına kapılmıştı.
Bize sorarsanız, “zinhar; böyle namaz olmaz!” deriz, namazın fasit olduğuna hükmederiz.
Ama işte Peygamber Efendimizin (asm) namazı ve çocuk kalbine namazı sevdirmesi bu derecedeydi!
Burada sünnet olan: Namaz sevgisini çocuk kalbine kırmadan, dökmeden; şefkatle ve sevgiyle ekmekti.
Kur’ân, peygamberlerin, soylarının ve zürriyetlerinin istikameti ile ilgili endişelerini

Allah’a arz edip medet isteyen duâlarıyla doludur:

“Hani İbrahim şöyle duâ etmişti: ‘Ya Rabbi! Bu Mekke şehrini emin kıl. Beni ve evlâtlarımı putlara tapmaktan koru!.…Ey Rabbimiz! Beni ve benim neslimden olanları namazda devamlı kıl.” 1

“Hani İmran’ın hanımı: “Ey Rabbim! Ben karnımdaki çocuğu dünya meşguliyetlerinden uzak bir kul olarak Senin ibadetine adadım. Bunu benden kabul buyur!. Ben ona Meryem adını verdim. Onun ve neslinin kovulmuş şeytanın şerrinden korunması için Sana sığındım.” 2

Soyumuz nesl-i cediddendir. Gelen nesildendir. Gelen neslin önünde işe yaramayan endişelerimizle durmamalıyız. Çok kutlu bir bahar çağı onları bekliyor.
Bediüzzaman’ın şu sözüne masadak olmaktan çekinmeliyiz: “İki ayaklı mezar-ı müteharrik bedbahtlar! Gelen neslin kapısında durmayınız. Mezar sizi bekliyor, çekiliniz! Tâ ki, hakikat-i İslâmiyeyi hakkıyla kâinat üzerinde temevvüc-sâz edecek olan nesl-i cedid gelsin!” 3

Biz çocuklarımızı mabetlerimize ısındırmak ve dinî değerlerimizi sevdirmekle mükellefiz. Onları bizzat mabetlerimize götürerek, görerek ve yaşayarak namazı sevmelerini sağlamanın değeri hiç şüphesiz küçümsenemez ve tartışılamaz.

Fakat onun, başkalarını rahatsız etmeyecek biçimde mabedimize giriş çıkışını sağlamak üzere tedbirini almanın, böyle tartışmaların ve muhtemel kırgınlıkların hızını keseceği açıktır. Meselâ varsa camide bir odanın böyle nesl-i cedide tahsis edilmesi mümkündür. Veya çocuğumuzu namaz boyunca yanımızda tutmasını sağlamak mümkün olabilir.

Bu ve buna benzer imkânları değerlendirmek; muhatabımızla da kırgınlığa meydan vermeyecek bir şefkat üslûbuyla tartışmak, onun kırıcı ses tonuna gücenmeyip, ona iltifatla cevap vermek birer Kur’ân tavsiyesi olarak akıldan uzak tutulmamalıdır.

Nitekim Kur’ân, “Kötülüğe, iyiliğin en güzeliyle karşılık ver.” 4 buyuruyor.
Öyleyse ne çocuklarımızı camilerimize götürmekten geri adım atmalı; ne de cami cemaatiyle sürtüşmelidir!
İkisini bir arada yapmanın her halde bir çözümü olacaktır. Çocuğumuzu o güzel ellerinden tutarak tatlı bir üslûp ile dizimizin dibinden ayrılmadan ibadet yapmasını veya öğrenmesini temin etmek sanırım zor olmasa gerektir.

Dipnotlar:
1- İbrahim Sûresi: 35, 40.

2- Âl-i İmran Sûresi: 35, 36.
3- Münâzarât, s. 89.
4- Fussilet Sûresi: 34.